



# Ρετρό



Επιμέλεια στήλης  
Κλεάνθης Βαλαρούτσος

## ΔΙΕΘΝΗΣ ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

### ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ

C. Rhode. Ἡ Αὐθαιματοθεραπεία ἐπὶ παθολογικῶν νοσημάτων. (*Munch. Med. Woch.* 1925 N° 27.)

Τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς αὐθαιματοθεραπείας ἐπὶ τινῶν χειρουργικῶν καὶ γυναικολογικῶν παθήσεων παρεκίνησαν τὸν συγγραφεὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν θεραπευτικὴν ταύτην μέθοδον καὶ ἐπὶ παθολογικῶν νοσημάτων.

Τὸ χρησιμοποιοῦν αἷμα ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ ἰδίου ἀσθενοῦς κατὰ δύο μεθόδους, τὰς ἑξῆς: 1) κατὰ τὴν πρώτην εἰσήγαγε δι' ἐνέσεων ἀναλλοιώτων αἷμα, λαμβανόμενον παρὰ τοῦ ἰδίου ἀσθενοῦς τῇ βοηθείᾳ δύο συρίγγων Record τῶν 10 ἐκ. ὡς ἑξῆς: Ὁ ἰατρός ἀπεμύζα ἐκ τῆς φλεβὸς τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἐπλήρου τὴν σύριγγα, ἣν παρέδιδεν εἰς τὸν βοηθὸν αὐτοῦ, ὁ δευτερός οὗτος εἰσήγαγε τὸ αἷμα εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς μῦς τοῦ μηροῦ καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἔπλυνε τὴν σύριγγα ἄπαξ καὶ δις δι' ἀπεστερωμένου φυσιολογικοῦ ὄρρου, καθ' ὃν χρόνον ὁ πρῶτος ἐπλήρου τὴν δευτέραν σύριγγα δι' αἵματος ἐκ τῆς φλεβὸς καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸ τοιοῦτον ἐπαναλαμβάνετο μέχρις οὗ εἰσήγετο ποσὸν αἵματος κυμαινόμενον ἀπὸ 20 μέχρι 60 κ. ἐκ., 2) κατὰ τὴν δευτέραν μέθοδον ἤνιετο ἐνδοφλεβίως αἷμα ἀπινισθέν, εἴτε ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπίνωσιν, εἴτε καὶ ὥρας τινὰς μετὰ ταῦτα, τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ἀπινισθέντος αἵματος ἐκυμαίνετο μεταξὺ 1 καὶ 5 κ. ἐκ.

Ὁ Rhode μετεχειρίσθη ἀμφοτέρως τὰς μεθόδους ταύτας ἐπὶ διαφόρων παθήσεων καὶ ἔσχε λίαν εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Συστηματικῶς ἐφῆρσε τὴν μέθοδον ἐπὶ τῆς πνευμονίας, ἐπὶ δὲ τῶν προσφάτων περιπτώσεων αὐτῆς, ἦτοι κατὰ τὸ πρῶτον 24ωρον τῆς νόσου τὰ ἀποτελέσματα, ὡς γράφει, ἦσαν καταπληκτικά. Μετὰ ἐνδομυϊκὴν ἔνεσιν 50-60 κ. ἐκ. (ἐπὶ παιδίων περὶ τὰ 40 κ. ἐκ.) ἀναλλοιώτου αἵματος, κατὰ τὴν περιγραφεῖσαν τεχνικὴν, εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις μετὰ πάροδον ὀλίγων μόλις ὥρων ἡ θερμοκρασία κατήρχετο εἰς τὸ φυσιολογικὸν μετὰ συγχρόνου βελτιώσεως τῆς γενικῆς καταστάσεως. Ἐνίοτε τὸ ἀποτέλεσμα ἐπήρχετο μόνον μετὰ δευτέραν ἔνεσιν τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ αἵματος. Εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐφαρμόσθη ἐνίοτε ἡ μικτὴ αὐταιματοθεραπεία, δηλαδή, συγχρόνως μετὰ τῆς ἐνδομυϊκῆς ἐνέσεως 50 κ. ἐκ., ἀναλλοιώτου αἵματος ἐγένετο καὶ ἐνδοφλεβίως ἔνεσις ἀπινισθέντος τοιοῦτου. Σὺν τῇ βελτιώσει τῆς γενικῆς καταστάσεως πολλάκις ἐσημειοῦτο ἐπίσης καὶ βελτίωσις τῶν ἀντικειμενικῶν πνευμονικῶν ἀλλοιώσεων. Καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἔνεσις ἐγένετο μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πυρετοῦ, παρατηρήθη κλιμακοειδὴς πτώσις τῆς θερμοκρασίας ἐν διαστήματι 48 ὥρων. Ἐν γένει ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν 38 ἀτομικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ πνευμονιῶν, τινὲς τῶν

όποιων ἦσαν ἀμφοτερόπλευροι, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ αὐθαιματοθεραπεία ἐμφανίζεται ὡς ἄνετον καὶ ἀσφαλὲς βοθητικὸν μέσον εἰς τὴν θεραπείαν τῆς πνευμονίας.

Τὰ αὐτὰ καλὰ ἀποτελέσματα παρετηρήθησαν καὶ εἰς τὰς ἐμπυρέτους βρογχίτιδας (16 περιπτώσεις). Ἀντιθέτως, εἰς τὰς χρονίαις βρογχίτιδας τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦσαν τόσον σταθερά, πάντως ὅμως λίαν ἱκανοποιητικά. Αἱ ξηραὶ πλευρίτιδες ἔδωκαν λαμπρὰ ἀποτελέσματα, ἐνῶ αἱ ἐξιδρωματικαὶ παρουσιάζονται ἀκατάλληλοι διὰ τὴν αὐθαιματοθεραπείαν. Εἰς τὸ βρογχικὸν ἄσθμα ἐσημειώθησαν ἀποτυχίαι τινές. Εἰς τὴν γρίπην (18 περιπτ.) μετὰ τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν ἐνδομυϊκὴν ἔνεσιν ἡ θερμοκρασία ἐπανέρχεται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Ἐπίσης αἱ κυνάγχαι (13 περιπτ.) λίαν καλῶς ἀντέδρουν εἰς τὴν μέθοδον ταύτην. Ἐγένετο ὡσάυτως δοκιμὴ τῆς τοιαύτης θεραπείας ἐπὶ 17 περιπτώσεων ὀξέους καὶ ἐπὶ 14 περιπτ. χρονίου ῥευματισμοῦ τῶν ἄρθρων, ἀλλ' ἄνευ σπουδαίου ἀποτελέσματος. Ἰδιαίτερος ὁ Rhode σημειεῖ τὴν θαυμασίαν ἐπίδρασιν τῆς αὐθαιματοθεραπείας ἐπὶ τοῦ ἐρυσιπέλατος (12 περιπτ.) ὅπου οὐδεμίαν ἀποτυχίαν εἶχεν. Εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων τούτων ἡ ἐρυσιπελατώδης ἐπεξεργασία κατεστέλλετο ἤδη ὥρας τινὰς μετὰ τὴν ἔνεσιν, σχεδὸν δὲ πάντοτε μετ' ἀποτόμου πτώσεως τῆς θερμοκρασίας. Ἐν τῷ πορίσματι ὁ συγγραφεὺς ποιεῖται μνείαν τῆς καλῆς ἐπιδράσεως τῆς αὐθαιματοθεραπείας ἐπὶ τῶν χρονίων ἐκζεμάτων καὶ ἐπὶ τῶν φλεγμονῶν τῶν παραμητρίων.

B.N.

#### M. Maurice-Benaud. Ἀπόστημα κορυφῆς πνεύμονος χρονίας ἐξελίξεως

Πολλαὶ χρόνιαι παθήσεις τοῦ πνεύμονος μηδαμῶς διαφέρουσαι τῆς φυματιώσεως εἶνε δύσκολον νὰ διαγνωσθῶσι καὶ ὅχι μόνον γίνονται ἀφορμὴ διαγνωστικῆς πλάνης κατὰ τὴν ζωὴν ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον καὶ αὐτὰ τὰ ἀνὰ χεῖρας ἀνατομικὰ τεμάχια εἶνε δύσκολον νὰ ἐξηγήσωσι τὴν πάθησιν.

Παράδειγμα· ἄρρωστος τις βήχων καὶ πτύων ἀπὸ τῆς νεανικῆς τοῦ ἡλικίας, διελθὼν ἐκ πλείστων Φυματιολογικῶν Κλινικῶν, διότι παρουσίαζε σημεῖα σαφῆ φυματιώδους διηθήσεως τοῦ ἐνὸς πνεύμονος χωρὶς ποτέ νὰ εὐρεθῶσι βακίλλοι Κῶχ εἰς τὰ πυώδη πτύελά του καὶ ὅστις ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 58 ἐτῶν καχεκτικὸς μὲ ἀσυστολικά φαινόμενα ἄνευ πυρετοῦ.

Κατὰ τὴν γενομένην αὐτοψίαν ἀνευρέθη εἰς τὸν πνεύμονα, ὅστις παρουσίαζεν ἀλλοιώσεις συμφορηκοσκληρωτικὰς κοινὰς, μία κολοσιαία φθορὰ πνευμονικοῦ ἴστου, καταλαμβάνουσα σχεδὸν ὅλον τὸν ἄνω λοβόν, ὅστις διηυλακοῦτο ὑπὸ εὐρειῶν ταινιῶν σκληρώσεως καὶ παρουσίαζε κοιλότητα πλήρη πυκνοῦ πύου. Ἡ ὄψις τῆς φθορᾶς ταύτης οὐδὲν τὸ κοινόν, παρουσίαζε πρὸς τὰς φυματιώδεις. Ἡ σκληρώσις καὶ ἡ ἀπώλεια οὐσίας μᾶλλον ἦσαν ὅμοιαι πρὸς τὰς συφιλιδικὰς ἀλλοιώσεις, ἀλλ' ἡ ἱστολογικὴ ἐξέτασις δεικνύει, ὅτι πρόκειται περὶ φλεγμονώδους φθορᾶς πλέον κοινῆς καὶ ὅτι αἱ κοιλότητες ἦσαν ἀποστήματα, ὧν τὸ πῦον ἦτο πολυμορφοπυρρηνοῦχον· μικρόκοκκοι δὲ ἐν ἀφθονίᾳ ἐντὸς τοῦ πύου φαίνεται, ὅτι ἦσαν ἡ ἀφορμὴ τῆς φλεγμονῆς.

Ἐπρόκειτο ὅθεν περὶ χρονίας πνευμονοπαθείας ἀναλόγου πρὸς ἐκείνην, ἣτις συνοδεύει τὰς βρογχικὰς διαστολάς, περὶ ὑπολλείμματος φλεγμονῆς ἐκ νεανικῆς ἡλικίας μετὰ ἀποστημάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέλιξις ἦτο ἰδιαίτερος μακρά.

Δ. ΖΩΡΑΣ

#### Bertram. Αὐξήσις τῆς ἐνεργείας τῆς ἰνσουλίνης διὰ τῶν λευκωματοειδῶν. (Klin. Wochensch, 1926 N° 33).

Ὁ Bertram ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν Singer, Falta, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ διαβήτου διὰ τῶν λευκωματοειδῶν, ἐπενόησε νὰ συνδυάσῃ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ ταύτοχρόνως ἐπὶ τῶν διαβητικῶν τὴν ἰνσουλίνην καὶ τὰ λευκωματοειδῆ. Κατ' αὐτὸν ὁ συνδυασμὸς οὗτος ἐπιφέρει τὴν αὐξήσιν τῆς θεραπευτικῆς ἰδιότητος τῆς ἰνσουλίνης καὶ συνεπῶς ἐλαττώνει κατὰ πολὺ τὴν γλυκαιμίαν.

Παρουσιάζει τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα: Ἐνεσις λευκωματοειδῶν = οὐδὲν ἀποτέλεσμα, ἔνεσις ἰνσουλίνης = ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς γλυκαιμίας, ἔνεσις ἰνσουλίνης καὶ λευκωματοειδῶν κεχωρισμένως = μικρὰ

ἐπίδρασις ἐκ τῆς ἰνσουλίνης, ἔνεσις μίγματος ἰνσουλίνης καὶ λευκωματοειδῶν = μεγίστη ἐνέργεια ἰνσουλίνης, μεγάλη ὑπογλυκαιμία.

ἽΟ Bertram ὡς οὐσίαν λευκωματοειδῆ μεταχειρίζεται τὸ Caseosan 7 κυβ. ἑκατ. διὰ τὴν μονάδα.

Π.Χ.

#### **Loeper et Garein. Ἔντονος ἀντιγαγγραινώδης ὀρροθεραπεία. (Progrés Medical, 1926).**

Οἱ Loeper et Garein, ἀφοῦ ἀπαριθμοῦν τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τοῦ ἀντιγαγγραινώδους ὀρροῦ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς πνευμονικῆς γαγγραίνης παρουσιάζουσαν ἀσθενῆ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφήρμωσαν μεγάλην δόσιν ὀρροῦ.

Μετεχειρίσθησαν ὀρρόν μικτὸν ἦτοι antihistoliticus, antiperfringens, antioedematien, antivibrieu, καὶ antistreptococcique.

Τῇ ἐχορηγήθη ἡμερησίως 110 κ. ἑκατ. ὀρροῦ, ἐπὶ 100 σχεδὸν ἡμέρας, ἦτοι 8360 κυβ. ἑκατ. Μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἐφαρμοσθεῖσαν θεραπείαν διὰ τοῦ μικτοῦ ὀρροῦ, ἡ ἀσθενὴς ἔπαυσε νὰ ἀποχρέμπτηται, κατέστη ἀπύρετος, τὸ βᾶρος τῆς ἠϋξήθη κατὰ 10 ὀκάδας καὶ ἡ κοιλότης ὑπεχώρησε καὶ βαθμηδὸν ἐξηφανίσθη.

Π.Χ.

#### **Adlersberg & Porges. Θεραπεία τοῦ Basedow διὰ τῆς Ergotamine (Klin. Wochensch 1926 N° 31).**

Τελευταῖα πειράματα ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ Ergotamine παραλύει τὸ συμπαθητικὸν καὶ τὸ παρασυμπαθητικὸν καὶ ὅτι εἶνε ὁ ἀνταγωνιστὴς τῆς Thyroxine. Στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ιδιότητος τῆς Ergotamine κατὰ τοῦ Basedow καὶ τοῦ ὑπερθυρεοϊδισμού, οἱ Adlersberg Porges μετεχειρίσθησαν τὴν Ergotamine εἰς δόσιν 0,015 mlg ὑποδορίως ἐπὶ 22 ἀσθενῶν μὲ τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα: Εἰς τοὺς 15 ἀσθενεῖς ἐπέφεραν ἐλάττωσιν τοῦ ἐρεθισμού τῆς καρδίας, τοῦ τρόμου καὶ μετριάσμον τοῦ ἐξοφθάλμου, εἰς τοὺς ἑτέρους 4 ἀσθενεῖς παρατηρήθη μικρὰ διαφορά καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τρεῖς οὐδεμία διαφορά. Χαρακτηριστικὸν δὲ εἶνε, ὅτι καὶ εἰς τοὺς 22 ἀσθενεῖς ἡ Ergotamine οὐδεμίαν ἐπίδραση ἐπέφεραν ἐπὶ τῆς ταχυκαρδίας.

Π.Χ.

#### **Harvier. Διουρητικὴ ἐνέργεια τῆς Adonidine. (Bulletin de therapeutique 1926).**

Ο Harvier παρουσιάζει μίαν μελέτην ἐπὶ τῆς διουρητικῆς ιδιότητος τῶν ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων τῆς Adonidine χορηγούμενης ἐνδοφλεβίως εἰς διάλυσιν 1:200 εἰς ἀσθενεῖς μὲ ἀνεπάρκειαν καρδιακὴν καὶ ὕδρωπα ἀνασάρκα ἐπιφέρει διούρησιν ταχεῖαν, ἔντονον καὶ διαρκῆ. Αἱ ἐνέσεις γίνονται ἄνευ χορηγήσεως προηγουμένως καθαρτικοῦ καὶ λοιπῶν ἄλλων θεραπευτικῶν ἐπεμβάσεων διὰ τὸν ὕδρωπα. Ὁ Harvier μετεχειρίζεται 0,005 mlgr adonidine ἦτοι 1 κυβ. ἑκατ. διαλύσεως 1:200.

Π.Χ.

#### **Ἀντιτετανικὴ ὀρροθεραπεία. (Gazette des Hopitaux 1926).**

Οἱ Pellisier καὶ Nédelec ἐθεράπευσαν βαρεῖαν μορφὴν τετάνου μὲ 1690 κ. ἑκ. ἀντιτετανικοῦ ὀρροῦ, τοῦ ὁποίου τὰ 140 κ. ἑκ. ἐνδοραχιαίως, τὰ δὲ 350 ἐνδοφλεβίως. Ὁ Jagnon μετεχειρίσθη 400 κ. ἑκ. ὀρροῦ ὑποδορίως τὴν ἡμέραν καὶ ἀνῆλθε μέχρι 3500 κ. ἑκ. ἐπὶ ἐνὸς ἀσθενοῦς. Διὰ τὰ παιδιά μετεχειρίσθη ποσότητα ἄνω τῶν 1000 κ. ἑκ. Ὁ Terrier εἰς ὑπερροξεῖαν μορφὴν τετάνου ἐφαρμόζει ἰδίαν του μέθοδον. Ἐκκενώνει διὰ ὀσφυονωτιαίας παρακεντήσεως τὸ ἐγκεφαλονωτιαῖον ὑγρὸν καὶ εἰσάγει 60 κ. ἑκ. ὀρροῦ ἡμερησίως, ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας.

Π.Χ.

